

Sygn. akt II K 126/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Grajewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Myśliński

Protokolant: Ewelina Kiler

w obecności **Prokuratora** ---

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 23 czerwca 2017 roku

sprawy

1.D. S.

urodz. (...) w G.

syna Z. i G. z d. Z.

2.N. P.

urodz. (...) w G.

syna S. i M. z d. W.

oskarżonych o to, że:

w nocy 5 marca 2017 roku w N. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z N. P. dokonali włamania do Sklepu (...) w ten sposób, że po uprzednim uszkodzeniu- wypchnięciu drzwi wejściowych prowadzących do sklepu poprzez rzucanie w nie kamieniem, weszli do jego wnętrza, gdzie po dokonanej penetracji zabrali w celu przywłaszczenia papierosy marki (...), NEVADA, (...), (...), LM, (...), CHESTER FIELD, SOBIESKI, LD, CAMEL, alkohol w postaci wódki marki KRUPNIK, ŻUBRÓWKA, ŻOŁĄDKOWA GORZKA, (...) oraz tytoń do palenia w opakowaniu o wadze 19,30, 85 i 90 gram marki (...), powodując tym samym szkodę w mieniu w postaci uszkodzonych drzwi wartości 1460 zł oraz skradzionego towaru wartości 18020,28 zł, na łączną szkodę wartości 19428,28 zł na szkodę P. K.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3.Ł. W.

urodz. (...) w M.

syna K. i K. z d. W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 05 marca 2017r. w M. woj. (...) przyjął od N. P. oraz D. S. papierosy oraz alkohole różnych marek tj. mienie szacunkowej wartości 19 017,65 zł, a następnie pomógł w ich ukryciu wiedząc o tym, że zostały uzyskane w wyniku czynu zabronionego tj. przestępstwa kradzieży z włamaniem do sklepu w miejscowości N. na szkodę P. K.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk

1. Oskarżonego **D. S.** i **N. P.** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje ich, zaś na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności.
2. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **D. S.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 3 (trzech), oddając go w okresie próby pod dozór kuratora.
3. Na mocy art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego **D. S.** do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby.
4. Oskarżonego **Ł. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 291 § 1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk, art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.
5. Zwalnia oskarżonych: **D. S.**, **N. P.** i **Ł. W.** od opłat sądowych oraz pozostałych kosztów sądowych w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 126/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 5 marca 2017 roku D. S. i N. P. w N. woj. (...) spożywali alkohol. Następnie około godziny 21 D. S. i N. P. postanowili dokonać włamania do sklepu spożywczo przemysłowo-monopolowego należącego do P. K.. W tym celu uderzając kamieniem uszkodzili, a następnie wypchnęli drzwi wchodząc do środka sklepu. Następnie po dokonanej penetracji sprawcy zabrali w celu przywłaszczenia papierosy marki (...), NEVADA, (...), (...), LM, (...), CHESTER FIELD, SOBIESKI, LD, CAMEL, alkohol w postaci wódki marki KRUPNIK, ŻUBRÓWKA, ŻOŁĄDKOWA GORZKA, (...) oraz tytoń do palenia w opakowaniu o wadze 19, 30, 85 i 90 gram marki (...), powodując tym samym szkodę w mieniu w postaci uszkodzonych drzwi wartości 1460 zł oraz skradzionego towaru wartości 18020,28 zł, na łączną szkodę wartości 19428,28 zł na szkodę P. K.. Po opuszczeniu sklepu niosąc skradzione rzeczy w worku skierowali się w kierunku mieszkania W. położonego w M.. Ze względu na jadący radiowóz N. P. pozostawił niesiony worek ze skradzionymi rzeczami w przydrożnym rowie. Następnie po przybyciu do mieszkania rodziny W. w trakcie spożywania skradzionego alkoholu opowiedzieli o dokonanej przez siebie przestępstwie. Po przyjeździe policji D. S. i N. P. zostali zatrzymani, a Ł. W. udał się w miejsce porzucenia worka ze skradzionymi rzeczami i zabrał go. Następnie część rzeczy sprzedał, a część zużył na własne potrzeby.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych N. P. k. 281, 282, 130-131, D. S. k. 124-125, Ł. W. k. 134-135 oraz zeznań P. K. k. 282, 21-22, 227, E. B. k. 66-67, D. M. k. 69-71, I. D. k. 77-78, a ponadto na podstawie protokołu oględzin miejsca kradzieży z dokumentacją fotograficzną k. 4-15, protokołu przeszukania k. 41-46, dokumentacji fotograficznej k. 48-59, protokołu eksperymentu procesowego z dokumentacją fotograficzną k. 143-147, zapisu monitoringu k. 148-155, opinii z zakresu badań traseologicznych k. 157-162, pokwitowania odbioru rzeczy k. 167.

Oskarżony N. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż wraz z D. S. będąc pod wpływem alkoholu postanowili włamać się do sklepu (...). S. przyniósł worek z domu, a następnie znalezionym kamieniem obaj uderzali w szybę drzwi wejściowych. Kiedy szyba pękła S. wszedł do sklepu a on czekał na zewnątrz i patrzył czy nic nie jedzie. Po wyjściu S. miał worek wypełniony fantami i gdy szli zobaczyli jadący radiowóz. Na ten widok zostawił

worek i przy drodze i zaczął uciekać. Potem przyszedł do jego domu S. i miał przy sobie pozostawiony worek i razem poszli polami do Ł. W. chowając worek ze skradzionymi rzeczami w rowie, a zabierając ze sobą jedynie dwie butelki wódki i 3 paczki papierosów. Będąc u W. pili alkohol i opowiedzieli o kradzieży, a po chwili przyjechali policjanci i ich zatrzymali. Stwierdził, iż nie wie jaka była faktyczna wartość skradzionego towaru.

Oskarżony D. S. również przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zbieżne w zasadniczych kwestiach z wyjaśnieniami N. P..

Ł. W. przyznał się do zarzucanego mu czynu i podał, iż gdy D. S. i N. P. przyszedli do niego to w trakcie picia alkoholu który przynieśli ze sobą powiedzieli że okradli sklep. Gdy policja zabrała D. S. i N. P. udał się w miejsce gdzie podali, iż zostawili skradzione rzeczy. Znalazł tam worek w którym były papierosy i wódka. Potem papierosy z worka sprzedał spotkanemu w S. mężczyźnie.

Zdaniem Sądu przyznanie się oskarżonych do winy znajduje pełne potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Co prawda występują w nich pewne rozbieżności to wynikają one jednak co sami oskarżeni podali z ich stanu nietrzeźwości. W tej mierze na ich stan nietrzeźwości wskazują także protokoły z użycia alkometru k. 28, 30, 94. Zdaniem Sądu jednak w zasadniczych kwestiach wyjaśnienia oskarżonych są zbieżne i zgodne z powyżej ustalonym stanie faktycznym.

Ponadto znajdują dalsze potwierdzenie w kolejnych dowodach w tym w zeznaniach pokrzywdzonego P. K. który potwierdził fakt i sposób dokonania kradzieży do jego sklepu oraz ilość i asortyment skradzionego towaru. Ponadto potwierdził, iż okazane mu, a zabezpieczone przy oskarżonych papierosy i wódka zostały skradzione ze sklepu k. 165-166.

Okoliczności dotyczące dokonania i sposobu włamania do sklepu znajdują także potwierdzenie w zeznaniach E. B., D. M. i I. D..

Powyższe dowody znajdują także potwierdzenie w protokole oględzin miejsca kradzieży z dokumentacją fotograficzną k. 4-15 i protokole eksperymentu procesowego wizji lokalnej z udziałem N. P. k. 143-147, materiale poglądowym k. 150-155 co do miejsca i sposobu dokonania włamania.

Także dalsze dowody w postaci protokołu przeszukania z zabezpieczeniem rzeczy z przestępstwa k. 41-46, 48-59, opinii z zakresu badań traseologicznych k. 157-162 korespondują z pozostałym wskazanym powyżej materiałem dowodowym.

Mając więc na uwadze powyżej opisany materiał dowodowy w niniejszej sprawie wina oskarżonych, jak i okoliczności popełnienia przypisanych im czynów są oczywiste i nie mogą budzić wątpliwości, a rzeczywistość wyglądała jak w powyżej ustalonym stanie faktycznym.

Czyn którego się dopuścił N. P. stanowi przestępstwo określone w art. 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk.

Warunkiem dokonania włamania jest, aby dostęp do mienia był zamknięty i aby sprawca w jakikolwiek sposób przez fizyczne działanie na przedmiot stanowiący przeszkodę (w niniejszej sprawie-uszkodzenie i wypchnięcie zamkniętych drzwi) dostał się do wnętrza. Nie ma znaczenia, czy zabezpieczenie przedmiotu przed kradzieżą jest efektywne i jakich środków należy użyć, by je sforsować. Konieczne jest natomiast, aby rzecz była zabezpieczona przed kradzieżą i aby sprawca usunął zabezpieczenie. Przy czym istotą zabezpieczenia nie jest uczynienie całkowicie niemożliwym dostępu osobom nieuprawnionym do zabezpieczonego przedmiotu w taki sposób, iż dostęp ten jest możliwy jedynie dzięki zastosowaniu siły fizycznej lub specjalnych środków technicznych, lecz stworzenie zewnętrznej bariery jednoznacznie sygnalizującej, że celem jej zainstalowania było wykluczenie dostępu do tych przedmiotów przez osoby nieuprawnione.

W art. 288 KK ujęto czyn zabroniony zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzą rzecz. Specyfiką tego przestępstwa zasadniczo jest zamach na strukturę fizyczną danej rzeczy. Art. 288 § 1 KK chroni

integralność i nienaruszalność cudzej rzeczy oraz związaną z daną rzeczą zdolność do niezakłóconego użytkowania jej zgodnie z jej przeznaczeniem. Bezpośrednim przedmiotem przestępstwa z art. 288 § 1 KK jest rzecz cudza, a więc rzecz będąca własnością innego niż sprawca podmiotu.

Przestępstwo z art. 288 KK należy do przestępstw materialnych, wymagających spowodowania skutku w postaci zniszczenia lub uszkodzenia rzeczy czy też uczynienia jej niezdatną do użytku. Jest to przestępstwo umyślne, które można popełnić w obu formach zamiaru.

Sąd uznał, że w realiach przedmiotowej sprawy dla oddania całej kryminologicznej zawartości czynu i zachowania oskarżonego zasadnym było zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu na podstawie art. 279 § 1 KK i art. 288 § 1 KK przy zastosowaniu art. 11 § 2 KK. W sprawie niniejszej nie bez znaczenia pozostaje wysokość szkody wyrządzonej zniszczeniem mienia (1460zł), dlatego w realiach sprawy brak było podstaw do przyjęcia by nastąpiła konsumpcja art. 288 § 1 KK przez przepis art. 279 § 1 KK.

Mając powyższe na uwadze należało uznać kwalifikacje czynu popełnionego przez oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk za właściwą.

Przy wymiarze kary oskarżonemu N. P. Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk.

Jako okoliczność łagodzącą przyjęto przyznanie się tegoż oskarżonego do winy.

Jako okoliczności obciążające przyjęto wcześniejszą jego karalność k. 193, 197-198 w tym za takie same czyny oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Zwrócić należy uwagę, iż w świetle wskazanych powyżej wyroku jest to kolejne przestępstwo przeciwko mieniu co wskazuje na całkowite lekceważenie ze strony oskarżonego porządku prawnego.

Uwzględniając okoliczności podmiotowe i przedmiotowe Sąd wymierzył oskarżonemu N. P. karę 1 roku pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu powyższa kara spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przy uwzględnieniu nagminności przestępstw tego rodzaju.

Ze względu na trudną sytuację majątkowo oskarżonego (wcześniej bezrobotny, bez majątku) Sąd zwolnił go od opłaty sądowej i kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa-art. 624 § 1kk.